

Тотю влиза в четата на цеперанския хайдутин. Тогава, заедно с уменията за боравене с оръжие, запознаването с тактиката и стратегията на хайдушката чета, той за пръв път научава какво е хайдушки живот, хайдушка дисциплина и хайдушка чест. Самият Бойчо войвода не би взел в четата си един все още неукрепнал юноша, който да му създава повече грижи, отколкото да разчита на неговата помощ. От този момент насетне в съзнанието на Филип Тотю ще остане трайно запечатан прословутият "Бойчов хайдушки закон". Той дълги години занапред ще следва и ще се подчинява на този закон, за да го предаде по-късно на Г. С. Раковски и той да стане основата на бъдещия "Привременен закон за народните горски чети" - новият боен устав за ръководене на четническото движение.²⁶

Изглежда обаче, че в отношенията между двете ярки личности - Бойчо войвода и бъдещия Филип Тотю, не всичко е било гладко. Привикналият на пълна свобода млад хайдутин вероятно трудно е издържал на авторитарния характер на мастития войвода. Може би това е и причината, той да се движи с четата му толкова кратко - само около една година. Към настоящия момент точните мотиви за напускането на Бойчовата дружина още не са напълно изяснени, но фактът, че в иначе подробната си автобиография Филип Тотю почти не споменава за сътрудничеството с именития си наставник, може да подкрепи предположението за действително наличие на такъв конфликт. Не е възможно да не ни учудва и другият факт: че за връзката между двамата значими български хайдути говори трето лице - Панайот Хитов, но не и нашият герой.²⁷ За съвместната дейност между двамата хайдути споменава и Филип Симидов в очерка си за Бойчо войвода в редактираното от него списание "Поборник-опълченец".²⁸ Данните обаче, дадени от него там, са неверни, тъй като той погрешно датира тази връзка в годините 1857 - 1858-ма г., когато вече е известно, че Бойчо загива през лятото на 1856 г.²⁹ Явно Филип Тотю действително е споменал този факт пред Симидов, като някак си бегло е посочил, че това е станало в "първите си момчешки години... 17-18-годишен йоще".³⁰ Независимо от всичко това прави впечатление, че в спомените си самият Филип Тотю, който иначе е много обстоятелствен при описване на своето участие в далеч по-незначителни събития, както и при споменаването на връзките си с множество други случайни съмишленици и врагове, е почти безмълвен по отношение на такава значима личност като Бойчо войвода. Неизвестно защо, но това обстоятелство е убягнало от вниманието на многото биографи на двамата герои, поради което връзката между тях не е достатъчно проучена.

В заключение може да се каже, че независимо от дистанцията на времето, винаги има още какво да се добави към не дотам проучените досега данни за живота и дейността на поборниците за нашето национално освобождение и всяко ново изследване в тази насока допринася за попълване липсващите елементи от мозайката, оформяща точната картина на станалите събития, в които те са участвали.